

Φεβρουάριος 2013
έτος 39ο
άρ. φύλ. 651

ΕΠΛΑΣΕΙΣ

“*Ἵνα σωφρόνως καὶ δικαίως καὶ εὖσεβῶς ζήσωμεν*”

Γραφεῖα:
Ζήνωνος 3
104-31 Ἀθήνα
τηλ.
210 5230 948

ΜΗΝΙΑΙΑ ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΜΟΡΦΩΤΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

Ἀποκριάτικη Συνεστίαση

Κυριακή 3 Μαρτίου καὶ ὥρα 1.30 μ.μ.

Αἴθουσα Ἐπάλξεις, Ζήνωνος 3, β΄ ὄρ., πλ. Ὁμονοίας

Τὸ καλομαγειρεμένο σπιτικό φαγητό, τὸ ἄφθο-
νο δωρεὰν κρασί, τὰ ἀναψυκτικά ὡς καὶ τὸ μουσι-
κοχορευτικό πρόγραμμα θὰ βοηθήσουν στὴν κοινὴ
ἀναψυχὴ καὶ στὴ δημιουργία οἰκογενειακῆς κοινο-
τικῆς ἀτμόσφαιρας μέσα στὶς ἑλληνορθόδοξες
παραδόσεις μακρυνὰ ἀπὸ μασκαρέματα καὶ ἄλλες
ξένες συνήθειες.

Εἴσοδος μὲ προσκλήσεις

Δηλώσεις συμμετοχῆς

μέχρι τὴν Παρασκευὴ τὸ βράδυ 1 Μαρτίου.

Πληροφορίες: 210-5231.758, 6936-901606.

Τὸ Τριώδιο καὶ τὰ μηνύματά του

Σάββατο 23 Φεβρουαρίου καὶ ὥρα 7:00 μ.μ.

Αἴθουσα Ἐπάλξεις, Ζήνωνος 3, β΄ ὄρ., Ὁμόνοια

Ὁμιλητής:

κ. Λάμπρος Σκόντζος, θεολόγος καθηγητῆς

Ἐνδιαφέρουσες δραστηριότητες

Στὴν κεντρικὴ αἴθουσα τῶν Ἐπάλξεων, Ζήνω-
νος 3, β΄ ὄροφος, πλ. Ὁμονοίας γίνονται:

Κάθε Σάββατο καὶ ὥρα 6:00 μ.μ. παραδοσιακοὶ
χοροί, ὥρα 7:00 μ.μ. ἐπίκαιρη ὁμιλία καὶ στὶς 8:00
μ.μ. μουσικὴ καὶ πρόβα χορωδίας.

Κάθε Κυριακὴ καὶ ὥρα 5:00 μ.μ. πρόγραμμα
γιὰ ἄτομα μὲ εἰδικὲς ἀνάγκες.

Καθημερινῶς παρέχονται δωρεὰν μαθήματα
ἀρχαίων ἑλληνικῶν, ξένων γλωσσῶν, ἠλεκτρο-
νικῶν ὑπολογιστῶν, μουσικῆς καὶ παραδοσιακῶν
χορῶν. Ἐπίσης, διοργανώνονται πολιτιστικὲς καὶ
ψυχαγωγικὲς ἐκδηλώσεις καθὼς καὶ μορφωτικὲς
ἐκδρομές.

Πληροφορίες:

Ὁρθόδοξη Ἐφημερίδα «Ἐπάλξεις»,
τηλ: 210 52 30948.

Οἱ Ἐπάλξεις τοῦ Αἰγάλεω

Οἱ ὁμιλίες καὶ οἱ λοιπὲς δραστηριότητες τῶν
Ἐπάλξεων Αἰγάλεω συνεχίζονται κανονικῶς στὴ
νέα αἴθουσά των, Ἀναγεννήσεως 19 (πλησίον Αγ.
Σπυρίδωνος), μὲ κεντρικὴ ὁμιλία καὶ Ἱερὰ Παρά-
κληση κάθε Τρίτῃ βράδυ καὶ ὥρα 7.00 μ.μ.

Παρακαλοῦνται οἱ ἀναγνώστες μας τοῦ Αἰγά-
λεω καὶ τῶν γύρω περιοχῶν νὰ παρακολουθοῦν
τὶς δραστηριότητες αὐτὲς πρὸς ὠφέλειά των.

Πληροφορίες: κ. Μαγδαληνὴ Κόκορη

στοὶ τηλέφωνο: 210-59 82.573.

Ἡ ἐνορία ἀπαραίτητη
γιὰ τὴν οἰκογένεια (Μέρος γ΄)

Κων. Γανωτῆ, φιλολόγου-συγγραφέως

Στὴ δομὴ τῆς Ἐκκλησίας ὑπάρχουν θεσμοποιημέ-
να γραφτὰ καὶ ἀγραφτὰ ὅλα τὰ στοιχεῖα ἐκεῖνα
ποὺ οργανώνουν τὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας σὲ ἐνο-
ριακὴ. ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Θεία Λειτουργία, ποὺ συγκεντρῶ-
νει τοὺς πάντες «ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς δι΄ εὐλόγους αἰτίας
ἀπολειφθέντας», ἐκτὸς ἀπὸ τὸ «πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες»,
ποὺ προσφέρει σὲ ὅλους τὴν οὐράνια τροφή, ἐκτὸς ἀπὸ
τὴν ὁμαδικὴ προσευχὴ «Πάτερ ἡμῶν», τὸ ἱερό Εὐχολό-

συνέχεια στή σελ. 2

Ἀγωνιζόμαστε ἄρα ὑπάρχουμε

Ἀγώνας, ἀγαπητοὶ μας ἀναγνώστες, ἓνας ἀδιά-
κοπος καὶ σκληρὸς ἀγώνας εἶναι ἡ ζωὴ τοῦ
ἀνθρώπου. Ἀγώνας νὰ ἐπιβίωση, ἀγώνας νὰ
προκόψῃ, ἀγώνας νὰ μορφωθῇ, ἀγώνας νὰ βρῇ ἐργα-
σία, ἀγώνας νὰ φτιάξῃ οἰκογένεια καὶ
πρὸ παντὸς ἀγώνας νὰ συντηρήσῃ καὶ
νὰ νὰ διατηρήσῃ τὴν οἰκογένεια.

Ταυτοχρόνως, ὅμως, μὲ τὸν προσω-
πικὸ καὶ οἰκογενειακὸ του ἀγῶνα εἶναι
ὑποχρεωμένος νὰ ἀγωνίζεται γιὰ τὰ
κοινὰ, τοπικά, κοινωνικά, ἐθνικά καὶ
πανανθρώπινα θέματα, ἀπὸ τὴν πρό-
οδο τῶν ὁποίων ἐξαρτᾶται καὶ ἡ δικὴ
του πρόοδος.

Ἡ ἐπιτυχία, ὅμως, ὅλων αὐτῶν τῶν
ἀγώνων δὲν εἶναι πάντοτε ἐκ τῶν
προτέρων ἐξασφαλισμένη, γιὰτὶ
ἐξαρτᾶται ὄχι μόνον ἀπὸ τὴν δράση
τῶν ἐπιμέρους προσώπων ἀλλὰ καὶ
ἀπὸ τὴν ἀντίδραση ἢ ἐπιβολὴ καὶ ἐπι-
βουλή ξένων καὶ πολλὲς φορὲς ἐκμε-
ταλλευτικῶν καὶ καταστρεπτικῶν πα-
ραγόντων. Στὶς παλαιότερες, ἀσφαλῶς, ἐποχές, στὴν
ἐποχὴ δηλαδὴ τῆς γεωργικῆς, κτηνοτροφικῆς ἢ καὶ τῆς
μικρῆς βιοτεχνικῆς οἰκονομίας ὑπῆρχαν μεγαλύτερες
πιθανότητες οἰκονομικῆς ἐπιτυχίας, γιὰτὶ ἡ πρόοδος
τῶν προσώπων καὶ τῶν οἰκογενειῶν των ἐξαρτιόταν

ἀπὸ τὴν ἐργατικότητα, συνέπεια καὶ συνοχή τῶν μελῶν
μιας κοινότητος καὶ τῶν οἰκογενειῶν των.

Τώρα, ὅμως, ποὺ οἱ οἰκονομικὲς δραστηριότητες βρί-
σκονται στὰ χέρια ἐκμεταλλευτικῶν κυκλωμάτων καὶ
ἀδίστακτων τοκογλύφων καὶ ἐγκλη-
ματικῶν στοιχείων κάθε ἀγώνας γιὰ
οἰκονομικὴ, κοινωνικὴ πρόοδο ἀλλὰ
καὶ ἀνθρώπινη ἀξιοπρέπεια γίνεται
προβληματικός. Τὸ χειρότερο ἀκόμη
εἶναι ὅτι κατὰ τὰ τελευταῖα διακόσια
χρόνια ὅσοι παρουσιάζονται ὡς προ-
ασπιστὲς τῶν δικαιωμάτων τοῦ
ἀνθρώπου καὶ τῶν λαϊκῶν συμφερόν-
των, παρὰ τὶς ἐξαγγελίες καὶ τὶς ἐπαγ-
γελίες των, εἶναι ἐκούσια ἢ ἀκούσια
ὄργανα τῶν διεθνῶν χρηματιστῶν καὶ
παγκοσμίων ἐκμεταλλευτῶν. Τὸ δὲ
ἀκόμη χειρότερο εἶναι ὅτι, ἐνῶ τὰ κοι-
νωνικά καὶ πολιτικά αὐτὰ ψευτοσωτή-
ρια κινήματα, ὅπωςδήποτε κι ἂν ὀνο-
μάζονται κι ὅποιοιδήποτε χρώμα κι ἂν
ἔχουν, ἀρχίζουν σιγὰ σιγὰ νὰ ξεθω-

ριάζουν καὶ ἀδιάντροπα νὰ φανερόνουν τοὺς πραγμα-
τικούς ἀπάνθρωπους ἀντεθνικούς σκοποὺς, ὁ λαὸς πάλι
τὰ ξαναψηφίζει ἢ μὲ τὰ ἴδια πρόσωπα καὶ τὶς ἴδιες ὀνο-
μασίες ἢ μὲ ἄλλα πρόσωπα καὶ ἄλλες ὀνομασίες ἀλλὰ

συνέχεια στή σελ. 2

Ἡ μυθοποίηση τῶν Χριστουγέννων (Μέρος β΄)

τοῦ π. Γεωργίου Δ. Μεταλληνοῦ

Ἡ Σάρκωση καὶ Γέννηση τοῦ Θεανθρώπου εἶναι
σκάνδαλο γιὰ τὴν ἀνθρώπινη σοφία, ποὺ αὐτο-
καταργούμενη καὶ αὐτοαναιρούμενη σπεύδει
νὰ χαρακτηρίσῃ μωρία τὸ μυστήριό τοῦ Χριστοῦ, ποὺ
κορυφώνεται στὸν σταυρικό Του θάνατο (Α΄ Κορ., 1,
23). Εἶναι δυνατόν ὁ Θεὸς νὰ φθάσῃ σὲ τέτοιο ὄριο κε-
νώσεως, ὥστε νὰ πεθάνῃ πάνω στὸν Σταυρὸ ὡς Θεάν-
θρωπος; Αὐτὸ εἶναι τὸ σκάνδαλο γιὰ τοὺς σοφοὺς τοῦ
κόσμου.

Γι’ αὐτοὺς οἱ θεοὶ τοῦ κόσμου συνήθως θυσιάζουν
τοὺς ἀνθρώπους γι’ αὐτοὺς, δὲν θυσιάζονται αὐτοὶ γιὰ
τοὺς ἀνθρώπους. Πῶς θὰ δεχθοῦν τὸ μυστήριό τῆς θεΐ-
ας ἀνιδιοτέλειας; «Οὕτως ἡγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κό-
σμον, ὥστε τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν (θυ-
σίασε)... ἵνα σωθῇ ὁ κόσμος δι’ αὐτοῦ (Ἰωάν. 3, 16-17).
Στὰ ὅρια τῆς «λογικῆς» ἢ «φυσικῆς» θεολογήσεως χά-
νεται τελικὰ τὸ θεῖο στοιχεῖο στὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ
καὶ μένει τὸ ἀνθρώπινο, παρανοημένο κι αὐτὸ καὶ πα-
ρερμηνευμένο. Διότι δὲν ὑπάρχει ἱστορικὰ ἀνθρώπος-
Χριστὸς ἀλλὰ Θεάνθρωπος. Ἡ ἔνωση Θεοῦ καὶ ἀνθρώ-

που στὸ πρόσωπο τοῦ Θεοῦ Λόγου εἶναι «ἀσύγχυτη»
μὲν ἀλλὰ καὶ «ἀδιάιρετη». Οἱ «λογικὲς» ἐρμηνείες τοῦ
προσώπου τοῦ Χριστοῦ ἀποδεικνύονται παράλογες,
διότι ἀδυνατοῦν νὰ συλλάβουν μὲ τὴν λογικὴ τὸ «ὑπέρ-
λογο».

Ἡ νομικὴ-δικανικὴ συνείδηση ζεῖ κι αὐτὴ στὸ
Χριστὸ τὸ σκάνδαλό της. Αναζητεῖ σκοπιμότητα κοι-
νωνικὴ στὴ Σάρκωση καὶ καταλήγει καὶ αὐτὴ στὸ
μῦθο, ὅταν δὲν αὐτοπαραδίδεται στὸν Θεῖο Λόγο. Οἱ
Φράγκοι κατασκεύασαν, μέσω τοῦ διακεκριμένου ἱστο-
ρικοῦ τους Ἀνσέλμου (11^{ος} αἰ.), τὸν μῦθο τῆς «ικανο-
ποιήσεως τῆς θείας δικαιοσύνης». Ὁ Θεὸς-Λόγος σαρ-
κοῦται, γιὰ νὰ σταυρωθῇ-θυσιαστῇ καὶ νὰ δώσῃ ἔτσι
ικανοποίηση στὴν προσβολὴ ποὺ προξένησε στὸν Θεὸ
ἢ ἀνθρώπινη ἀμαρτία! Τὰ κρατοῦντα τότε στὴν φραγ-
κικὴ φεουδαρχικὴ κοινωνία προβάλλονται (μυθολογι-
κά) στὸν Θεό, ποὺ παίρνει τὴν θέση στὴν φραγκογερ-
μανικὴ φαντασία ἐνὸς ὑπεραυτοκράτορα. Ἄς φωνάζει
ὁ Ἰωάννης: «οὕτως ἡγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε
τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν...»(3, 16), ἢ ὁ

συνέχεια στή σελ. 2

Ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος καὶ τὸ κοινωνικὸ πρόβλημα

Ὡς γνωστόν, στὶς 27 Ἰανουαρίου ἐορτάζεται ἡ μνή-
μη τῆς ἀνακομιδῆς τῶν λειψάνων τοῦ ἱεροῦ Χρυ-
σοστόμου τὸ 438 μ.Χ ἀπὸ τὸν μαθητὴ του ἀρχιε-
πίσκοπο Κων/πόλεως Πρόκλο. Στὴν περίπτωσή τοῦ
Χρυσοστόμου, ὡς ἐπίσης καὶ τῶν ἄλλων δύο μεγάλων
Τεραρχῶν, τοῦ Βασιλείου καὶ τοῦ Γρηγορίου, ἀξίζει νὰ
σημειωθῇ ἡ σημασία τῆς οἰκογενειακῆς ἀγωγῆς ὡς κα-
θοριστικοῦ παράγοντα γιὰ τὴν μετέπειτα ἐξέλιξή τους.

συνέχεια στή σελ. 3

Ὁρθόδοξοι σὲ ὅλα

Σὲ παλαιότερο ἄρθρο μὲ τίτλο «Τηρεῖν πάντα»,
ἀγαπητοὶ μας ἀναγνώστες, εἶχαμε ἀναφερθῇ
στὴν ἐντολὴ ποὺ ἔδωσε ὁ Κύριός μας στοὺς μαθη-
τές του λίγο πρὶν ἀναληφθῇ. Τοὺς παρήγγειλε, ὡς γνω-
στόν, ὄχι μόνον νὰ πορευθοῦν σ’ ὅλα τὰ ἔθνη καὶ νὰ βα-
πτίζουν τοὺς πιστεύοντες εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ
τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἀλλὰ καὶ νὰ τοὺς δι-
δάσκουν νὰ τηροῦν ὅλα ὅσα Ἐκεῖνος τοὺς ἔχει δώσει
ἐντολὴ (Ματθ. ΚΗ, 19).

συνέχεια στή σελ. 4

Αγωνιζόμαστε ἄρα ὑπάρχουμε

συνέχεια ἀπὸ τῆ σελ. 1

μὲ τὸ ἴδιο ὕπουλο παιχνίδι καὶ τοὺς ἴδιους δόλιους σκοπούς.

Ἡ δὲ ἀπουσία ὑγιῶν, τιμίων καὶ ἱκανῶν προσωπικοτήτων καὶ μάλιστα ἡ μὴ συνεργασία καὶ τῶν ἐλαχίστων ποὺ ἀκόμη ὑπάρχουν βαθαίνουν τὸ χάος καὶ ὀλοκληρώνουν τὴν καταστροφή.

Σὲ μιὰ λοιπὸν τέτοια ζοφερὴ κατάσταση, ποὺ ἡ πατρίδα μας μὲ τὰ πολλαπλὰ μνημόνια καὶ μνημόσυνα εὐρίσκεται πιά στὴν ἐξουσία καὶ ἐπιτήρηση ξένων δικαστῶν καὶ τῶν ντόπιων ὀργάνων των καὶ δεδομένης τῆς ἀσυνεννοησίας καὶ διχογνωμίας τῶν ὀρθοδόξων Ἑλλήνων, ποίος μπορεῖ νὰ κάνῃ λόγο γιὰ ἀξιόλογο καὶ ἐπιτυχή ἀγώνα, ἀφοῦ ὅλα καὶ ὅλοι εἶναι ἐκ τῶν προτέρων ἀντίθετα πρὸς κάθε ιδέα γιὰ σοβαρὴ κινητοποίηση καὶ ἀξιόπιστη προσπάθεια;

Πράγματι, στὶς «Ἐπάλξεις» λαμβάνομε συνεχῶς γραπτὰ ἢ προφορικὰ μηνύματα ποὺ μᾶς προτρέπουν νὰ σταματήσουμε κά-θε ἀγώνα, γιατί μὲ τίς παροῦσες συνθήκες εἶναι ἀνώφελος καὶ ἀτελέσφορος. Κατ’ ἀρχάς, συμφωνοῦμε κι ἐμεῖς ὅτι οἱ καιροὶ εἶναι δύσκολοι καὶ οἱ μέρες πονηρὲς καὶ κάθε ἱεραποστολική, κοινωνικὴ καὶ αγωνιστικὴ προσπάθεια εἶναι δύσκολη. Ἐπειδὴ, ὅμως, ὁ χριστιανικὸς ἀγώνας δὲν εἶναι οἰκονομικὴ ἢ ἐπικερδὴς ἐπιχείρηση ἀλλὰ πνευματικὴ, ἠθικὴ καὶ ἐσωτερικὴ κατ’ ἀρχάς προσπάθεια, δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὰ φαινομενικὰ ἀποτελέσματά του ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ἱερότητα τοῦ σκοποῦ, τὴν καθαρότητα τῶν μέσων, τὴν ψυχικὴ ἔνταση, τὴν σωματικὴ ἀσκησι καὶ τὴν καθολικὴ πίστι στὸν Θεὸ καὶ τὴν συνεργασία μὲ ἄλλους πιστούς.

Ἐάν, βεβαίως, ὁ ἀγώνας μας εἶχε σκοπὸ ν’ ἀλλάξουμε ἐμεῖς τὸν κόσμο ἢ νὰ λύσουμε μόνοι μας τὰ ἔθνικὰ, κοινωνικὰ καὶ οἰκονομικὰ προβλήματα τῆς χώρας μας ἢ ἔστω καὶ ν’ ἀλλάξουμε τὸν τρόπο ζωῆς τῶν συμπολιτῶν μας, πράγματι ὁ ἀγώνας μας θὰ ἦταν καὶ προβληματικὸς καὶ σχεδὸν μάταιος, γιατί οἱ ἀλλαγὲς δὲν συντελοῦνται ἀπὸ τὴν δύναμη, τὸν ἰδρώτα καὶ τίς θυσίες τῶν αγωνιστῶν ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν θέληση τῶν ἰδίων τῶν ἀνθρώπων καὶ λαῶν, γιὰ τοὺς ὁποίους ἐπιχειρεῖται ἡ ἀλλαγὴ. Ἀκόμη καὶ οἱ θαυματουργοὶ Ἅγιοι δὲν μποροῦν ν’ ἀλλάξουν τοὺς ἀνθρώπους, ἐὰν οἱ ἴδιοι οἱ ἄνθρωποι δὲν τὸ θελήσουν, ἀφοῦ κι αὐτὸς ὁ Παντοδύναμος Θεὸς δὲν ἐπιβάλλει τὴν σωτηρία τῶν ἁμαρτωλῶν, ἐὰν ὁ ἴδιος ὁ ἁμαρτωλὸς δὲν τὸ θελήσῃ.

Τότε, γιατί κάνομε ἀγώνα; Ἀπλούστατα, ἀγωνιζόμαστε, γιατί ὁ ἀρχηγὸς τῆς πίστεως μας καὶ μόνος βασιλιάς οὐρανοῦ καὶ γῆς μᾶς παρήγγειλε ν’ ἀγωνιζόμαστε γιὰ ὀρθόδοξη πίστη, ἐνάρετη ζωὴ, δίκαιη κι ἀγαπητικὴ πολιτεία, ξεκινῶντας ἀπὸ μᾶς τοὺς ἴδιους.

Ἐὰν καθημερινῶς ἀγωνιζόμαστε νὰ βιώσουμε μέσα μας καὶ γύρω μας τὴν ἐν Χριστῷ ζωὴ καὶ πολιτεία, τότε ὁ Πανάγαθος καὶ παντοδύναμος Θεὸς τῆς ἀγάπης, ὁ ὁποῖος «τοῖς ἀγαπῶσι τὸν Θεὸν πάντα συνεργεῖ εἰς ἀγαθόν» (Ρωμ., Η΄ 28), ἀσφαλῶς θὰ μᾶς βοηθήσῃ νὰ ἔχομε κάποια ὀρατὰ ἀποτελέσματα πρὸς ἐνίσχυση γιὰ τὴν συνέχεια τοῦ ἀγῶνος. Δὲν ἀγωνιζόμαστε, λοιπόν, κατ’ ἀρχάς γιὰ τὴν ἀλλαγὴ τῶν ἄλλων ἀλλὰ πρωτίστως γιὰ τὴν ἀλλαγὴ, τὴν πρόοδο καὶ τὴν σωτηρία ἡμῶν τῶν ἰδίων καὶ ταυτοχρόνως γιὰ τὴν πρόοδο καὶ σωτηρία ὅλων ἐκεῖνων ποὺ καὶ οἱ ἴδιοι τὴν ἐπιθυμοῦν. Ἐὰν δὲν ἀγωνιστοῦμε καὶ ἀπλῶς λε-γόμαστε Χριστιανοὶ καὶ τὸ πολὺ πολὺ ἐκτελοῦμε καὶ τὰ λεγόμε-να θρησκευτικὰ μας καθήκοντα χωρὶς ἔργα καὶ καρπούς, τότε θὰ εἴμαστε δέντρα φθινοπωρινά, ἄκαρπα καὶ νεκρὰ κουφάρια.

Ὁ ἀγώνας, λοιπόν, φανερῶνει ζωὴ καὶ ὕπαρξη. Γι’ αὐτὸ καὶ μεῖς, ὅσο μπορούμε θὰ ἀγωνιζόμαστε, γιὰ νὰ ὑπάρχουμε μέσα στοῦ Χριστοῦ τὴν ἀγκαλιά, ὅσο κι ἐὰν οἱ ἀδυναμίες μας καὶ τὰ πάθη μας κλωτσοῦν συνέχεια τὴν φιλόστοργη αὐτὴ ἀγκαλιά καὶ μᾶς προτρέπουν νὰ σταματήσουμε κάθε ἐπαφὴ μαζί Του καὶ κάθε ἄλλο ἀγῶνα.

Ἄλλωστε, τὸ ὅτι εἴμαστε ἔστω κι αὐτοὶ ποὺ εἴμαστε, δηλαδὴ ἀκόμη ὀρθόδοξοι χριστιανοί, τὸ ὀφείλομε στὴν δικὴ Του χάρη καὶ στὴν δικὴ Του ἀγάπη. Στὴν βοήθεια αὐτὴν τοῦ Θεοῦ, ἐξάλ-λου, δὲν ὀφείλεται καὶ ἡ ἀντιμετώπιση τοῦ ἔργου τῶν «Ἐπάλξεων» καὶ ἄλλων ὀρθοδόξων ἀδελφοτήτων, προσώπων, ἐνοριακῶν φο-ρέων καὶ ἱεραποστολικῶν δραστηριοτήτων, παρὰ τὴν γενικὴ κρί-ση, τὴν τόση σύγχυση, τὴν τεράστια ἀνεργία, τὴν μεγάλη ἐγκλη-ματικότητα καὶ τὴν πλήρη ἀπογοήτευση;

Ἀντί, λοιπόν, νὰ κλαυθμηρίζομε, νὰ μοιρολογοῦμε, νὰ ὀργι-ζόμαστε καὶ ν’ ἀγανακτοῦμε ὅλοι ἐναντίον ὅλων, δὲν εἶναι κα-λύτερα ν’ ἀκολουθήσουμε τὸν δρόμο τῆς μετανοίας, τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς καὶ πολιτείας καὶ νὰ συνεχίσομε μὲ μεγαλύτερη ὀρεξὴ τὸν προσωπικὸ καὶ κοινὸ ἀγῶνα γιὰ προσωπικὴ, οἰκογενειακὴ καὶ κοινὴ πρόοδο καὶ σωτηρία; Αὐτό, ὅμως, ποὺ ἐπίσης χρειάζεται εἶναι, ταυτοχρόνως πρὸς τὸν προσωπικὸ μας ἀγῶνα γιὰ πνευ-ματικὴ, ἠθικὴ καὶ κοινωνικὴ καλλιέργεια, νὰ ἀσκηθοῦμε καὶ στὴν φιλαλληλία, τὴν ἀλληλοβοήθεια, τὴν συναντίληψη καὶ τὴν συνεργασία καὶ γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση τῆς παρούσης δεινῆς κα-ταστάσεως, ποὺ βρισκόμαστε ὅλοι, ἀλλὰ καὶ πρὸς εὕρεση καὶ προώθηση ἀξίων, τιμίων καὶ πιστῶν αγωνιστῶν γιὰ τὴν ἀνάλη-ψη εὐρυτέρων ἀγῶνων πρὸς ἀπομάκρυνση τῶν κακοποιῶν στοι-χείων, τὴν ἀναχαίτιση τοῦ κακοῦ καὶ τὴν προώθηση τῶν ζωτικῶν θεμάτων, τόσο τῶν προσώπων ὅσο καὶ τῆς κοινωνίας.

Αγώνας, λοιπόν, ἀγαπητοί μας ἀναγνώστες. Αγώνας καὶ μά-λιστα κοινὸς ἀγώνας, γιατί μόνον ἔτσι ζοῦμε, ὑπάρχομε καὶ πο-λιτευόμαστε ἐν εἰρήνῃ καὶ ἀγάπῃ πρὸς δόξαν Θεοῦ καὶ σωτηρία ὅλων μας.

Β. Τσούμπρας

ΕΠΑΛΞΕΙΣ

Ἡ ἐνορία ἀπαραίτητη γιὰ τὴν οἰκογένεια (Μέρος γ΄)

συνέχεια ἀπὸ τῆ σελ. 1

γιο περιέχει εὐχὲς γιὰ κάθε φάση τῆς ζωῆς τῶν πιστῶν. Καὶ γιὰ τὴν σπορὰ καὶ γιὰ τὸν θερισμὸ καὶ γιὰ τὸν τρύγο, γιὰ θεμελίωση οἴκου καὶ γιὰ ναυπή-γησι σκάφους καὶ γιὰ πολλὰ ἄλλα. Κάποια ἀπ’ αὐτὰ τηροῦνται ἀκόμα σποραδικά, ἀλλὰ τυπικὰ ἄλλα συνειδητά.

Τὰ μυστήρια ὅμως ποὺ γίνονται ἀπὸ κάποιους πιστοὺς ἐρήμην τῆς ἐνορίας δὲν παρηγοροῦν πολὺ καὶ συχνὰ τὰ αἰσθανόμαστε σὰν μαγεία. Τί παρη-γοριὰ εἶναι ὅμως οἱ ἑκατοντάδες πιάτα μὲ τὰ κό-λυβα τὰ ψυχосάββατα, ποὺ εἶναι πραγματικὴ ἐνο-ριακὴ πράξη, γιατί πρέπει ὅπωςοδήποτε νὰ μοι-ραστῇ ἓνα μέρος τοῦλάχιστον στοὺς πιστούς, γιὰ νὰ συγχωρέσουν. Δὲν συγχωρεῖ μόνον ὁ Θεός, συγ-χωρεῖ καὶ ἡ Ἐκκλησία, συγχωρεῖ καὶ ἡ ἐνορία. Μὲ τὴν συνηγορία τῆς ἐνορίας ὁ κάθε ἐνορίτης παρα-ουσιάζεται στὸ βῆμα τοῦ Κριτοῦ.

Ὅπωςοδήποτε ὅμως μιὰ οἰκογένεια εἴτε φυσικὴ εἴτε πνευματικὴ, ὅπως εἶ-ναι ἡ ἐνορία, ἔχει σὰν ἀφε-τηρία καὶ βάση τὸν Πατέ-ρα, δηλ. τὸν ἐφημέριο. Ὁ ἐφημέριος πρέπει νὰ ἔχῃ μεγάλη καρδιά, νὰ χωρῇ προσωπικὰ ὁ κάθε ἐνορί-της του μέσα σ’ αὐτὴν μὲ τὰ προβλήματά του. Χρει-αζόμαστε ἱερεῖς θερμοὺς, ἀφοσιωμένους καὶ μεγαλό-ψυχους. Ἄν τοὺς ἀξίζαμε κι ἂν τὸ ζητούσαμε στὶς προ-σευχές μας, ὁ Θεὸς θὰ μᾶς τοὺς ἔδινε. Τώρα ἱερεῖς καὶ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας χρησιμοποιοῦμε οἱ μὲν τοὺς δὲ ὡς ἄλλοθι.

Βέβαια δὲν ἔχει χαθῇ τελείως τὸ σχῆμα καὶ τὸ ἦθος τῆς ἐνορίας. Ἰδιαίτερα σὲ περιόδους θλίψεως ἢ καὶ κατανυκτικές, ὅπως εἶναι οἱ σαρακοστές, πάει νὰ ἀναβιώσει τὸ ἐνοριακὸ πνεῦμα. Τὸ κοσμικὸ πνεῦμα ὅμως ποὺ μᾶς πνίγει ἀπ’ ὅλες τίς μεριές, ἀκόμα κι ἀπὸ μέσα μας μὲ τίς ἐπιθυμίες, ἀποχωρ-ματίζει τὴν ἐνορία, τὴν ἐκφυλίζει σὲ περιστασιακὸ πλήρωμα τοῦ ναοῦ μὲ πρόσωπα ἄγνωστα μεταξὺ τους. Κι ὅταν ἀτονεῖ ἡ ἐνορία, ὁ Θεὸς γίνεται ἀτο-μικός μας καὶ τὸν βλέπομε μέσα ἀπὸ τίς ἐνοχές μας καὶ τίς ὑποκρισίες μας, γιατί δὲν μᾶς περιβάλ-λει ἡ ἀγαπητικὴ κοινότητα, ποὺ εἶναι ἡ μόνη ποὺ ἐκφράζει τὴν ἀλήθεια τοῦ προσώπου του.

Πρέπει νὰ γνωριστοῦμε μεταξύ μας καὶ νὰ βροῦμε ὁ καθένας τὸ πρόσωπό του στὴν καρδιά τοῦ ἄλλου. Τώρα ἔχομε τὸ πολὺ γνωστὲς φυσιο-γνωμίες μέσα μας, πρέπει αὐτὲς οἱ φυσιογνωμίες νὰ συμπληρωθοῦν καὶ μὲ ὀνόματα καὶ μὲ συμπά-θεια καὶ μὲ ἐκτίμησι καὶ μὲ ἀδελφικὴ ἀγάπη. Πρέ-

πει ὁ πόνος τοῦ κάθε ἐνορίτη νὰ γίνῃ πόνος τῆς ἐνορίας, ὅπως καὶ ἡ χαρὰ τοῦ ἐνορίτη νὰ γίνῃ χαρὰ ὅλων μας, ὁ πλοῦτος καὶ ἡ φτώχεια μας νὰ γίνουν κοινά. Τότε μόνον θὰ ἀποτελοῦμε ἐνορία καὶ θὰ μᾶς ἀποκαλυφθῇ ὅτι τότε μόνο θὰ ἀποτελοῦμε Ἐκκλησία.

Τὸ σχῆμα καὶ τὴν οὐσία τῆς ἐνορίας διασώζουν σήμερα τὰ μοναστήρια. Γι’ αὐτὸ κλείνονται μέσα σὲ μάντρα, γιὰ νὰ κάνουν εὐκολότερη τὴν ἐνότητά τους οἱ μοναχοί. Ὅλοι κλείνονται μέσα στὴν καρδιά τοῦ ἡγουμένου, συμπροσεύχονται καὶ συνεργάζον-ται, ἔχουν τὰ κελιά τους γιὰ ἀσκησι καὶ γιὰ ἀνά-παυση, ἀλλὰ ὁ νοὺς τους εἶναι ὅλων στραμμένος στὸ καθολικὸ, ὅπου γίνονται ὅλοι μιὰ ἀγκαλιά καὶ συναυλίζονται μὲ τοὺς ἀγίους καὶ τοὺς ἀγγέλους καὶ τρέφονται μὲ οὐράνια τροφή. Ἀπέναντι ἀπὸ τὴν εἴσοδο τοῦ καθολικοῦ εἶναι ἡ τράπεζα καὶ ἡ τράπεζα ἔχει μεγάλη ἐκτίμησι στὰ μοναστήρια, ὄχι γιατί ἐκεῖ τρῶνε μόνο ἀλλὰ καὶ γιατί ἐκεῖ μετὰ τὴν μετάληψη τοῦ σώμα-τος καὶ τοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ μεταλαμβάνουν καὶ τὰ ἀγαθὰ τῆς δημιουρ-γίας καὶ ἔτσι ζώντας μὲ τὸν Χριστὸ καὶ μὲ τὸν κόσμο συγχρόνως ἐνώνουν στὸ σώμα τους τὴν δημιουργία μὲ τὸν δημιουργό της.

Αὐτὸ τὸ μάθημα ζωῆς ποὺ μᾶς δίνουν τὰ μονα-στήρια πρέπει νὰ τὸ ἀντι-γράψομε καὶ στὴν ἐνο-

ριακὴ ζωὴ. Βέβαια εἶναι δυσκολότερο νὰ πετύχῃ τὸ πείραμα μέσα στὴν πλημμύρα τοῦ κόσμου μὲ τὸ κοσμικὸ φρόνημα. Γι’ αὐτὸ καὶ τὰ προσδοκώμενα ἀποτελέσματα εἶναι λιγότερα. Λιγότερα βέβαια ἀντικειμενικὰ ἀλλὰ ἂν τὰ ἐκτιμήσομε σὲ σχέση μὲ τίς συνθήκες εἶναι τεράστια. Ἄς δοκιμάσομε νὰ ἐφαρμόσομε τὴν τακτικὴ συμμετοχὴ στὴν ἐνο-ριακὴ λατρεία (ἐσπερινός, ἀπόδειπνο, ὄρθρος, λει-τουργία) καὶ θὰ δοῦμε ὅτι γιὰ μᾶς τοὺς λαϊκοὺς καὶ κοσμικοὺς ἀποτελεῖ ἄθλο ἡ ἐπιτυχὴς συμμεόρφωση καὶ μόνον σ’ αὐτὴν τὴν τακτικὴ. Ἐτσι θὰ εἶναι καὶ τὰ ἄλλα. Ἄς ἐπιχειρήσομε ἔστω καὶ μιὰ φορὰ τὴν ἐβδομάδα, τὴν Κυριακὴ, νὰ τρῶμε ὅλοι οἱ συνε-ρορίτες σ’ ἓνα τραπέζι, γιὰ νὰ καθήσομε κι ἐμεῖς ὁ ἓνας ἀπέναντι στὸν ἄλλον καὶ νὰ γνωριστοῦμε. Ἄς ὀργανώσομε ἐπισκέψεις σὲ ἀσθενοῦντες, πεν-θοῦντες, ταλαιπωρημένους συνενορίτες μας. Αὐτὰ κι ἄλλα πολλά, μαζὶ μ’ αὐτὰ ποὺ ἤδη γίνονται, ὅπως οἱ αἰμοδοσίες, οἱ ἐπισκέψεις σὲ φυλακὲς καὶ ἄλλα τέτοια, θὰ μᾶς κάνουν ἐνορία, κι ἂν γίνομε ἐνορία, θὰ γίνομε καὶ Ἐκκλησία. Ἀμήν.



Ἡ μυθοποίηση τῶν Χριστουγέννων

συνέχεια ἀπὸ τῆ σελ. 1

Παῦλος: «συνίστησι δὲ τὴν ἑαυτοῦ ἀγάπην πρὸς ἡμᾶς ὁ Θεός, ὅτι ἔτι ἁμαρτωλῶν ὄντων ἡμῶν, Χριστὸς ὑπὲρ ἡμῶν ἀπέθανεν» (Ρωμ., 5, 8). Ὅχι!.

«Γιὰ νὰ πάρῃ ἐκδίκησι» καὶ «ζητῶντας ἱκανοποί-ησι» θὰ μάθῃ νὰ φωνάζῃ ὁ δυτικὸς (ἢ δυτικοποι-ημένος) ἄνθρωπος. Ἐτσι πλάσθηκε ἓνας Χριστια-νισμὸς ἄλλου εἶδους, ποὺ δὲν διαφέρει ἀπὸ μυθο-πλασία, ἀφοῦ προβάλλει στὸν Θεὸ τὴν φαντασία καὶ τίς προλήψεις μας. Ἡ ἐκλογίκευσι καὶ ἐκνομί-κευσι τοῦ μυστηρίου τοῦ Θεανθρώπου εἶναι ὁ μεγαλύτερος κίνδυνος τοῦ Χριστιανισμοῦ στὴν ἱστορία.

Ἡ θρησκευτικὴ-τυπολατρικὴ συνείδησι ζεῖ τὸ «σκάνδαλο» τῆς Ἐνανθρωπήσεως καταφεύγοντας στὴν θρησκαιοποίηση τῆς πίστεως. Ἐξαντλεῖ τὸ νόη-μα τῶν Χριστουγέννων στὶς τελετὲς καὶ χάνει τὸν ἀληθινὸ σκοπὸ τους, ποὺ εἶναι ἡ υἱοθεσία» (θέωσι). «Ἵνα τὴν υἱοθεσίαν ἀπολάβωμεν» (Γαλ. 4, 5). Εἶναι τὸ σκάνδαλο τοῦ Φαρισαϊσμοῦ, ἔστω κι ἂν λέγεται Χριστιανισμός.

Εἶναι ὅμως καὶ οἱ ἐχθροὶ τοῦ παιδίου ποὺ βιώ-νουν τὸ σκάνδαλο τῆς ἐξουσίας. Ὁ Ἡρωδισμός! Οἱ

κρατοῦντες ἢ μάλλον «οἱ δοκοῦντες ἀρχεῖν...» (νο-μίζοντες ὅτι κυβερνοῦν) (Μάρκος 10, 42), ὅπως ὁ Ἡρώδης, βλέπουν στὸν νεογέννητο Χριστὸ κάποι-ον ἀνταγωνιστὴ καὶ κίνδυνον τῶν συμφερόντων



τούτου, ποὺ ἀδίστακτα δολοφονοῦν, γιὰ νὰ κρα-τήσουν τὴν ἐξουσία τους.

Ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος (Ε.Π. 36, 516) προσφέρει δυνατότητα ὀρθῆς προσεγγίσεως τῶν Χριστουγέννων, δηλαδὴ ἀγιοπνευματικῆς: «Τοί-νυν ἐορτάζωμεν μὴ πανηγυρικῶς ἀλλὰ θεϊκῶς· μὴ κοσμικῶς ἀλλὰ ὑπερκοσμίως·μὴ τὰ ἡμέτερα ἀλλὰ τὰ τοῦ ἡμετέρου (=ὄχι δηλαδὴ τοὺς ἑαυτοὺς μας, ἀλλὰ τὸν Χριστὸν ἅς τιμᾶμε...); μᾶλλον δὲ τὰ τοῦ Δεσπότου· μὴ τὰ τῆς ἀσθενείας, ἀλλὰ τὰ τῆς ἰατρείας·μὴ τὰ τῆς πλάσεως ἀλλὰ τὰ τῆς ἀνα-πλάσεως».

Εὐχὲς Μητροπολιτῶν

«Εφ’ ὅσον εἴστε μέσα στὸν κόσμο, θὰ ἔχετε θλίψιν. Ἀλλὰ ἔχετε θάρρος· ἐγὼ ἔχω νικήσει τὸν κόσμον καὶ μετὴν νίκην μου αὐτὴ ἐξησφάλισα καὶ σὲ σὰς τὸν θρίαμβον καὶ τὴν δόξαν». (Ιω. 16, 33).



Οἱ λόγοι τοῦ πανάγαθου Κυρίου λαμβάνουν ἐξαιρετικὴν ἐπικαιρότητα εἰς τοὺς δυσχειμέρους συγχρόνους καιροὺς ποὺ διέρχεται ἡ ἀνθρωπότητα καὶ εἰδικὰ τὸ εὐσεβὲς Ἔθνος μας. Ὁ καλὸς Θεὸς νὰ φανῇ ἕλεως καὶ εὐμενὴς διὰ τὰ λάθη καὶ τὰ πάθη δωρούμενος καιρὸν μετανοίας καὶ καρποὺς μετανοίας, παρηγορίαν, ἐλπίδα καὶ ἐπιστη-ριγμὸν πρὸς σωτηρίαν καὶ δόξαν τοῦ Πα-ναγίου Ὁνόματός Του. Τοῦτο εἶναι σύμφωνον πρὸς τὸν ἀδιάψευστον καὶ αἰσιόδοξον λόγον τοῦ εἰς τὸ Ἱερὸν Ψαλτήριον: «*Επικά-λεσαί με ἐν ἡμέρᾳ θλίψεως, καὶ ἐξελοῦμαι σε, καὶ δοῶσιν σε*» (Ψαλμ. 49, 15).

Ἀς «εὐχηθοῦμε ὑπὲρ ἀλλήλων», ὅπως ἄρχοντες καὶ λαὸς, θέτοντες ὑπεράνω ὅλων τὰ προ-στάγματα τοῦ Σωτῆρος καὶ ὅλοι προτάσσοντες τὸ συμφέρον καὶ τὸ μεγαλεῖον τοῦ Ἔθνους, νὰ ἐπιδοθοῦμε εἰς τὸν εὐγενῆ καὶ ὑψηλὸν ἀγῶνα τοῦ ποῖος νὰ γίνῃ ἀξιώτερον κατοικητήριον τοῦ Πνεύματος τῆς συναδέλφωσης καὶ ἀδελφωσύνης καὶ ποῖος νὰ συμβάλλῃ περισσότερον εἰς τὴν εὐνομίαν, δικαιοσύνην, ἀγάπην, εἰρήνην, αὐτάρκειαν, ταπείνωσιν, ὀλιγάρκειαν καὶ τὴν παντοειδῆ πρόοδον.

Εὐχόμενος ταπεινῶς ὑγείαν τὴν κατ’ ἄμφω, μακροβιότητα καθὼς καὶ κάθε ἀγαθὸν οὐρά-νιον καὶ βιοτικόν, διατελῶ μὲ πολλὴν ἀγάπην Χριστοῦ ἐπιφανέντος καὶ τιμῆν.

τὸ Βερατίου, Αὐλῶνος καὶ Κανίνης Ἱγνάτιος

Ἑόρτιες εὐχὲς ἔστειλαν ἐπίσης:

- Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου Χρυσόστομος Β΄
 - Ὁ Φθιώτιδος Νικόλαος
- Ὁ Σάμου & Ἱκαρίας Εὐσέβιος
 - Ὁ Κυθήρων & Ἀντικυθήρων Σεραφεῖμ

Θεολογικὸ Συνέδριο

Στις 23 καὶ 24 Φεβρουαρίου 2013 ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις Ἡλείας διοργανώνει συνέδριο με θέμα: «**Θεὸς καὶ Ἀστροφυσικὴ**» στὸν Πύργο & στὴν Ἀμαλιάδα. Εἰσηγητές οἱ καθηγητές Πανεπιστημίου Παναγιώτης Νιάρχος, Ἰωάννης Γραμματικάκης καὶ Σπυρίδων Τσιτσίκος.

Ἐκδημίες εἰς Κύριον

Ἐξεδήμησαν εἰς Κύριον:

α) Στις 25 Δεκεμβρίου ὁ γνωστός ἀγωνιστὴς στοὺς θρησκευτικοὺς κύκλους **Σπυρίδων Μάντζαρης**, ὁ ὁποῖος ταυτοχρόνως μὲ τοὺς ἐκκλησιαστικούς του ἀγῶνες ὑπῆρξε καὶ φιλάδελφος, ἰδιαίτερος ἀπὸ τὴν θέσιν τοῦ Γραμματέως τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.

β) Στις 28 Δεκεμβρίου ὁ **πρεσβύτερος Ἀνδρέας Κάτελας**, γνωστός γιὰ τὴν δράση του στὴν Βοιωτία καὶ γιὰ τὴν ἀντιστασιακὴ του προσφορά στὶς Ἀχαρνές καὶ στὶς γύρω περιοχές.

γ) Στις 14 Ἰανουαρίου ὁ γνωστός σὲ ὅλους γιὰ τὴν στωϊκότητά του, τὴν ἀπλότητά του καὶ τὴν φιλαλληλία του **Γεώργιος Κάισαρης**.

δ) Στις 29 Ἰανουαρίου ὁ **π. Θεόφιλος Ζησόπουλος**, ἱεροκήρυκας καὶ πνευ-ματικὸς πολλῶν πιστῶν τῆς Β. Ἑλλάδος καὶ ἰδιαίτερος τῆς ἀδελφότητος «Λυ-δία» στὴν Ἀσπροβάλτα.

ε) Τὸ Σάββατο 2 Φεβρουαρίου ἡ **Μαρία Καραββία-Ζωγράφου**, κόρη τοῦ ἥρωος τῆς Πίνδου στρατηγοῦ Ἰωάννου Καραββία.

Οἱ Ἐπάλξεις εὐχονται ὅπως Κύριος ὁ Θεὸς ἀναπαύσῃ τὶς ψυχές των, χαρίσῃ βάλαμο στὶς καρδιές των οἰκείων των καὶ ἀναδείξῃ καὶ ἄλλους πολλοὺς μι-μητὲς τοῦ βίου καὶ τῶν ἔργων τους.

Νέα ἀπὸ τὶς Μητροπόλεις

Ι. Μ. Μάνης

Ἰδρυμα χρονίως πασχόντων «Ο Ἅγιος Παντελεήμων»

Τὸ Ἰδρυμα ἰδρύθηκε τὸ 1987 ἐπὶ Ἀρ-χιερατείας Μητροπολίτου Σωτηρίου. Τὸ 2004, τὸ Ἰδρυμα μεταφέρθηκε σὲ νέες υπερσύγχρονες εγκαταστάσεις στὴν περιοχὴ «Ακούμαρος Γυθείου» ἐπὶ Ἀρ-χιερατείας του νυν Σεβασμιωτάτου Μη-τροπολίτου Μάνης κ. Χρυσοστόμου.

Τὸ Γηροκομεῖο φιλοξενεῖ 26 ηλικια-μένους τροφίμους, ποὺ χρῆζουν συνε-χοῦς φροντίδος, καὶ ἀπασχολεῖ 10 άτο-μα προσωπικό, 1 Προϊσταμένη, 2 Νοση-λεύτριες, 1 Μάγειρα καὶ 6 Γενικῶν Κα-θηκόντων. Ὑπάρχει ἐπίσης μόνιμη συ-νεργασία μὲ ἓναν ἐξωτερικὸ γιατρὸ πα-

θολόγο – πνευμονολόγο. Σὲ συνεργα-σία μὲ τὸν Δήμο Ανατολικῆς Μάνης καὶ τὸ Κέντρο Υγείας Γυθείου, μία φυσικο-θεραπευτρία, μία κοινωνικὴ λειτουργός καὶ μία εργοθεραπευτρία προσφέρουν τακτικὰ τὶς υπηρεσίες τους.

Τὸ μεγαλύτερο μέρος των ἐσόδων προέρχεται κυρίως ἀπὸ τὰ τροφεῖα, χω-ρίς ὅμως νὰ λείπουν καὶ οἱ δωρεές, οἱ ὁποῖες ὅμως ἔχουν μειωθεῖ σημαντικά λόγω των ἰδιαίτερων συνθηκῶν ποὺ ἀν-τιμετωπίζει ἡ χώρα μας.

Ἐκ τῆς Μητροπόλεως

Ὁ ἱερός Χρυσόστομος καὶ τὸ κοινωνικὸ πρόβλημα

συνέχεια ἀπὸ τὴ σελ. 1

Πατέρας τοῦ Χρυσοστόμου ἦταν ὁ στρατηγὸς Σεκοῦνδος, ἄνθρωπος δη-λαδὴ ποὺ ἐνασχολεῖτο μὲ τὰ κοινὰ, γε-γονὸς ποὺ ἐπέδρασε στὴν εὐαίσθητη ψυχὴ τοῦ μικροῦ Χρυσοστόμου, ὥστε ἀργότερα καὶ ἐκεῖνος, μὲ τὴν ὑπομονε-τικὴ ἀγωγή τῆς εὐγενικῆς μητρός του Ἀνθούσης, νὰ στραφῇ ἰδιαίτερος πρὸς τὴν κοινωνικὴ προσφορά. Ἔτσι ἐνῶ σπούδασε φιλοσοφία καὶ ρητορικὴ, στὴν ὁποία μάλιστα διακρίθηκε γιὰ τὸ ταλέν-το του καὶ ἄσκησε γιὰ ἓνα διάστημα τὴν δικηγορία, ἐν τούτοις ὑπερίσχυσε ἡ θεο-λογικὴ του παιδεία, βαπτίσθηκε χρι-στιανὸς καὶ σὲ πρώτη τουλάχιστον φά-ση ἀκολούθησε τὸν μοναχισμό. Ὑστερα ἀπὸ 6 χρόνια σκληροῦ μοναχικοῦ βίου ἐπιστρέφει καὶ πάλι στὸν κόσμον, χειρο-τονεῖται διάκονος καὶ στὴν συνέχεια πρεσβύτερος. Τότε συγγράφει καὶ τοὺς περίφημους λόγους του «Περὶ ἱερωσύ-νης», ἔχοντας πλέον ἀποφασίσει νὰ προσφέρῃ τὶς υπηρεσίες του μόνιμα στὸν κόσμον.

Ὡς πρεσβύτερος ἤδη ἀναπτύσσει ἐντονὴ συγγραφικὴ, ποιμαντικὴ καὶ κοι-νωνικὴ δράση. Ἀγωνίζεται ἐνάντια στοὺς αἰρετικούς τῆς ἐποχῆς (Ἀρειανούς, εὐνομιανούς), ἐνάντια στοὺς Ἰουδαίους, οἱ ὁποῖοι προσηλύτιζαν τοὺς Χριστιανούς (περίφημοι οἱ κατὰ Ἰουδαίων λόγοι του), ἐνάντια στοὺς πλουσίους καὶ σὲ ὅλους ὅσοι ἦταν ὑπεύθυνοι γιὰ τὴν ἠθικὴ παρακμὴ τῆς πόλεως. Ἰδρύει ἐπί-σης εὐαγῆ ἰδρύματα, πτωχοκομεῖα καὶ γηροκομεῖα καὶ καθιερώνει συσσίτιο.

Ἡ φήμη γιὰ τὴν ρητορικὴ καὶ ποιμαν-τικὴ του ἱκανότητα ἐξαπλώνεται, ἡ δὲ ἀγάπη καὶ ὁ σεβασμὸς τοῦ λαοῦ πρὸς τὸ πρόσωπό του ἦταν τόσο, ὥστε, ὅταν προ-τάθηκε γιὰ τὴν ἐπισκοπὴ στὴν Κων-σταντινούπολη, ἐλήφθη μέριμνα, ὥστε νὰ μὴν προκληθοῦν ἀντιδράσεις ἀπὸ τὸν λαὸ τῆς Ἀντιοχείας. Μάλιστα τὴν ὑποψηφιότητά του τὴν στήριξε ὁ ἴδιος ὁ αὐτοκράτορας Ἀρκάδιος, μετὰ ἀπὸ ὑπό-

δειξη τοῦ εὐνοῦχου Εὐτροπίου, ποὺ τὸν εἶχε γνωρίσει καὶ εἶχε ἐντυπωσιαστῇ ἀπὸ τὶς ἱκανότητές του. Χειροτονεῖται τὸ 398 Ἀρχιεπίσκοπος ἀπὸ τὸν Θεόφιλο Ἀλεξαν-δρείας, ὁ ὁποῖος μάλι-στα διέκειτο ἐχθρικὰ πρὸς τὸν Ἰωάννη, καθ’ ὅτι ἤθελε νὰ ἐπι-βάλει δικό του ἐπίσκο-πο.

Ἀπὸ τὴν νέα του θέση ὁ Χρυσόστομος ἀναπτύσσει εὐρύτατο ποιμαντικὸ καὶ κοινω-νικὸ ἔργο. α) Ἰδρύει σειρὰ εὐαγῶν ἰδρυμά-των μὲ σκοπὸ τὴν ἀνακούφιση τῶν φτω-χῶν, ὀρφανῶν, ξένων καὶ ἀρρῶστων. β) Ὁργανώνει ἡμερησιο συσσίτιο μὲ τὸ ὁποῖο θρέφει 7000 ἀπό-ρους τῆς Πόλης. γ) Ἐπίσης, ὁργανώνει ἱεραποστολὲς στὴν Περσία, τὴν Κελτική, τὴν Φοινίκη, τὴν Σκυθία καὶ τὴν Γοτθία. δ) Καταργεῖ κάθε πολυτέλεια στὴν Ἐκκλησίᾳ, περιορίζει στὸ ἐλάχιστο τὰ ἔξοδα διατροφῆς τοῦ κλήρου, ἐκποιεῖ διάφορα πολύτιμα σκεύη καὶ τιμαλφῇ, ποὺ δὲν ἦταν ἀπαραίτητα καὶ δίνει τὰ χρήματα σὲ ἔργα ἀγάπης.

Ὅσον ἀφορᾷ στὴν ἐξυγίανση τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων ποὺ βρί-σκονταν σὲ μεγάλη κατάρπτωση καὶ δια-φθορά, ὁ Χρυσόστομος ἔλαβε δραστικὰ μέτρα ἐναντίον: α) τῶν «βαλαντιοσκό-πων», τῶν κληρικῶν δηλαδὴ ποὺ χρημα-τίζονταν, β) τῶν «κολάκων καὶ παρασί-των», ὅσων δηλαδὴ ἀπολάμβαναν κο-σμικὴ ζωὴ, γ) τῶν «κοιλιδοῦλων», καὶ δ) τῶν μοναχῶν ἢ ἐπισκόπων ποὺ ζοῦσαν μὲ «συνεισάκτους», συζῶσαν δηλαδὴ μὲ τὶς θεωρούμενες «ἀδελφές» τους. Μάλι-



στα, δὲν δίστασε νὰ καταργήσῃ 13 ἐπισκό-πους ὡς «σιμωνια-κοὺς» καὶ νὰ τοὺς ἀντικαταστήσῃ μὲ ἱκανοὺς καὶ εὐσεβεῖς, ὑποστηρίζοντας ὅτι ἐὰν ὁ κλῆρος παρου-σιάζει ἐκλυτο βίον, εἶναι δύσκολο νὰ ζη-τήσουμε ἀπὸ τὸ ποί-μνιο νὰ ζῇ ἅγιον καὶ κατὰ Χριστὸν βίον. Ἔλαβε μέτρα, ἐπίσης, γιὰ τὴν ἠθικὴ κάθαρ-ση τῶν ταγμάτων τῶν χερῶν καὶ τῶν διακο-νισσῶν, τὶς ὁποῖες ἀξιοποίησε πρὸς ὄφε-λος τοῦ κοινωνικοῦ ἔργου. Περιφῆμη εἶναι ἡ ἀλληλογραφία του μὲ τὴν μαθήτριά του, διακόνισσα Ὀλυμπιά-δα, καὶ οἱ ὑποδείξεις

του πρὸς αὐτὴν γιὰ τὴν ὀρθότερη ἐπιτέ-λεση τῆς κοινωνικῆς διακονίας.

Κύριο μέλημά του εἶναι βεβαίως ἡ ἠθικὴ καλλιέργεια τοῦ ποιμνίου. Πρὸς τὸν σκοπὸ αὐτὸ ἀξιοποιεῖ τὸ μεγάλο του προσόν, τὸ χάρισμα τοῦ λόγου. Μιλάει στὶς περίφημες ὁμιλίες του γιὰ τὸν λόγο τοῦ Εὐαγγελίου, τὴν μετάνοια, τὴν με-ταστροφή στὸν Θεό, κυρίως ὅμως ἐμβα-θύνει στὰ μεγάλα ἐρωτήματα τῆς ἀν-

θρώπινης ὑπαρξης καὶ στὰ καθημερινὰ προβλήματα τῆς κοινωνίας, ὅπως στὸ ζήτημα τῆς ἐξουσίας καὶ στὸ ζήτημα τοῦ πλούτου.

Κατ’ ἀρχάς, ὅσον ἀφορᾷ στὴν ἐξουσία, ὁ Χρυσόστομος τὴν θεωρεῖ ἀποτέλεσμα τῆς πτώσεως. Πιστεύει ὅτι ἡ ἀπομάκρυνση τῶν πρωτοπλάστων ἀπὸ τὸν Θεό προκάλεσε τὴν «πνευμα-τικὴ διάσπαση», «τὴν ἐσωτερικὴ ἀντινο-μία», ποὺ ἐκδηλώνεται μεταξὺ ἀνθρώ-πων μὲ ἀντιπαλότητα, διαμάχες καὶ πο-λέμους. Ἡ ἀντιπαλότητα ὁδηγεῖ στὴν ἐπιβολὴ τοῦ ἐνὸς στὸν ἄλλο, καθ’ ὅσον λησμονεῖται, λόγω τῆς ἁμαρτίας, ὅτι οἱ ἄνθρωποι εἶναι ὅλοι ὁμότιμοι μεταξὺ τους.

Στὸ ἴδιο ζήτημα ἐπίσης τονίζει ὅτι ἡ φυ-σικὴ καὶ θεῖα τάξη δὲν ἀναιρεῖ τὴν ὁμοτιμία μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων. Τὸ νὰ ὑπακούει ὁ πολίτης στὸν πολιτικὸ ἄρχοντα ἢ ὁ διάκο-νος στὸν Πρεσβύτερο δὲν σημαίνει ὅτι ἐνώπιον Θεοῦ κάποιοι εἶναι κατώτεροι ἀπὸ τὸν ἄλλο.

Ἐν τούτοις, ὁ Χρυσόστομος ἀνα-γνωρίζει ὅτι πολλοὶ ἄρχοντες εἶναι ἀνά-ξιοι καὶ μάλιστα τύραννοι. Γί’ αὐτὸν τὸν λόγο ξεκαθαρίζει ὅτι ὑπάρχει μεγάλη διαφορὰ μεταξὺ τοῦ ἄρχειν, ποὺ εἶναι θέ-λημα Θεοῦ, καὶ τῆς ἐκλογῆς, ποὺ ἀνήκει στὴν εὐθύνῃ τῶν ἀνθρώπων, ἀρνούμε-νος ὅτι ὑπάρχουν «ἐλέω Θεοῦ» ἄρχοντες.

(συνεχίζεται)

Σοφία Μπεκρη, φιλόλογος-θεολόγος

ΕΠΑΛΞΕΙΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΜΟΡΦΩΤΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

Ἰδιοκτησία: Πολιτιστικὴ καὶ Κοινωνικὴ Κίνηση «Ἐπάλξεις»

Ἐκδότης:

Βασίλειος Τσούπρας, Θεολόγος Κοινωνιολόγος

Γραφεῖα: Ζήνωνος 3, 104 31 Ἀθήνα
Τηλέφωνα: 210 52 30 948, 210 24 69 152
e-mail: epalxeis@otenet.gr -
ἴστοσελίδα: www.epalxeis.gr

Προαιρετικὲς Εἰσφορές· Ἐμβλήματα: ΕΠΑΛΞΕΙΣ

Ἐκτύπωση: Γραφικὲς Τέχνες Σανιδάς - Τηλ. 210 94 14 233

Ὁρθόδοξοι σὲ ὅλα

συνέχεια ἀπὸ τῆ σελ. 1

Εἶχαμε τότε τονίσει ὅτι ἡ παραγγελία αὐτὴ τοῦ Κυρίου μᾶς διδάσκει ὅτι δὲν ἀρκεῖ ἓνας ἄνθρωπος νὰ ἔξη ὀρθόδοξη πίστη (γεγονὸς ποὺ εἶναι ὅπωςδὴποτε ἀπαραιτήτο γιὰ τὴν πνευματικὴ συγκρότηση τοῦ κάθε πιστοῦ) ἀλλὰ ταυτοχρόνως ὀφείλει νὰ ἔξη καὶ ἀληθινὴ ζωὴ, ἀγαπητικὴ συμπεριφορὰ καὶ κοινωνικὴ πολιτεία. Ὄφείλει, δηλαδὴ, νὰ βιώνει αὐτὰ ποὺ πιστεύει καὶ νὰ φανερῶνει τὴν ὀρθότητα τῆς πίστεως, δηλαδὴ τὴν Ὁρθοδοξία, μὲ ὀρθοζωΐα καὶ ὀρθοπραξία, ἀφοῦ «πίστις χωρὶς ἔργων νεκρὰ ἐστὶ» (Ἰακ. Β΄ 20), γιὰτὶ «καὶ τὰ δαιμόνια πιστεύουσιν καὶ φρίττουσιν» (Ἰάκ. Β΄ 19), ἀλλὰ μὴ ἔχοντα ταπεινώση καὶ ἀγάπη εἶναι ἀντίχριστα καὶ μισάνθρωπα. Σ’ αὐτὸ ἐδῶ τὸ ἄρθρο θὰ ἐπιχειρήσουμε κάποια εὐρύτερη ἀνάλυση τοῦ ὅλου θέματος.

Κάθε λοιπὸν ὀρθόδοξος Χριστιανὸς: α) Πιστεύει ὀρθόδοξα στὸ Θεό, συμμετέχει στὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας καὶ προσπαθεῖ νὰ δίνη παντοῦ τὴν ὀρθόδοξη μαρτυρία του. β) Ἀγωνίζεται μὲ ταπεινώση, προσευχὴ καὶ νηστεία νὰ προσκόπτῃ στὴν ἀρετὴ καὶ νὰ ἐνσαρκῶνῃ κατὰ δύναμη τὴν ἐν Χριστῷ ζωὴ. γ) Γίνεται ὠφέλιμος στὴν οἰκογένειά του μὲ σεβασμὸ πρὸς τοὺς γονεῖς του, μὲ ἀγάπῃ στὴν συζυγία καὶ μὲ στοργὴ καὶ φρόνηση πρὸς τὰ παιδιὰ του καὶ γενικὰ μὲ ἐνεργὸ ἐνδιαφέρον γιὰ ὅλους τοὺς συγγενεῖς του. δ) Εἶναι πιστὸς φίλος, ἐντιμὸς συνεταῖρος, τίμιος ἐπιχειρηματίας καὶ δίκαιος σὲ ὅλες τὶς κοινωνικὲς του σχέσεις. ε) Εἶναι δραστήριο μέλος τῆς ἐνορίας, πρωτοστατεῖ σὲ κάθε προσπάθεια γιὰ αὐξηση τῆς ἐνοριακῆς ζωῆς καὶ δράσεως. στ) Εἶναι ἐνεργὸς πολίτης καὶ συμμετέχει ὄχι ὡς ἀπλὸς ψηφοφόρος ἀλλὰ καὶ ὡς δραστήριος παράγων στὴν μορφωτικὴ, κοινωνικὴ καὶ οικονομικὴ πρόοδο καὶ εὐημερία τῆς κοινότητός του, τοῦ δήμου του, τῆς περιφέρειάς του καὶ ὁλόκληρης τῆς πατρίδος, σύμφωνα μὲ τὴν ῥήσιν τοῦ Μ. Βασιλείου «σωτήρες τῆς πόλεως εἰσὶν οἱ Χριστιανοί», καὶ ζ) Ἀγωνίζεται γιὰ τὴν πανανθρώπινε εὐημερία καὶ γιὰ τὴν παντοῦ καὶ πάντοτε ἐπικράτηση τῆς εἰρήνης, τῆς κοινωνικῆς δικαιοσύνης, τῆς συναδελφώσεως τῶν λαῶν καὶ γενικῶς τῆς ἐπικρατήσεως τῶν ἐλληνοορθόδοξων παραδόσεων.

Βεβαίως, εὐλόγως θὰ μπορούσε κάποιος νὰ ρωτήσῃ: «Εἶναι δυνατόν ὁ κάθε Χριστιανὸς ν’ ἀσχολεῖται μὲ ὅλα αὐτὰ καὶ μάλιστα νὰ πρωτοστατῇ; Μήπως ἡ ἐνασχόλησή του ὄχι μόνον μὲ τὰ πνευματικὰ καὶ τὰ ἠθικὰ ἀλλὰ καὶ μὲ τὰ οικονομικὰ καὶ τὰ κοινωνικὰ τὸν ἀποσπᾷ ἀπὸ τὸν ἀγῶνα του γιὰ πνευματικὴ καὶ ἠθικὴ καλλιέργεια;» Ἀσφαλῶς, ὅλα αὐτὰ θὰ τοῦ ἔφερναν σύγχυση καὶ θὰ τὸν ἀποσποῦσαν ἀπὸ τὴν πνευματικὴ του πρόοδο, ἐὰν ἦσαν ἀντίθετα μεταξύ των καὶ ξένα πρὸς τὴν χριστιανικὴ ζωὴ. Ὅλα αὐτὰ ὅμως δὲν εἶναι ἄσχετα μεταξύ των ἀλλὰ εἶναι πτυχὲς καὶ ἐκφάνσεις τοῦ ψυχοσωματικοῦ ἀνθρώπου καὶ δρόμοι πρὸς σωτηρία.

Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ μᾶς παραγγέλλει ὅτι ὅλες οἱ ἐντολές Του εἶναι ἅγιες καὶ πρέπει νὰ τηροῦνται ἀπὸ τὸν πιστό, καὶ αὐτὲς ποὺ ἀναφέρονται στὴν πνευματικὴ ζωὴ καὶ αὐτὲς ποὺ ἀναφέρονται σὲ κοινωνικὰ θέματα, γιὰτὶ «ὁ πταίσας ἐν ἐνί, γέγονεν πάντων ἔνοχος» (Ἰάκ., Β, 10).

Εἴαν μάλιστα προσέξουμε τὶς εὐχὲς τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ μάλιστα κατὰ τὴν Θεῖα Λειτουργία, θὰ διαπιστώσουμε ὅτι ἀναφέρονται μὲν στὴν «ἄνωθεν εἰρήνη», στὴν «εἰρήνῃ τοῦ σύμπαντος κόσμου», στὴν «σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν» ἀλλὰ ἀναπέμπονται καὶ «ὑπὲρ εὐκρασίας ἀέρων καὶ εὐφορίας τῶν καρπῶν τῆς γῆς».

Τὸ Μεγάλον μάλιστα Εὐχολόγιον τῆς Ἐκκλησίας μας περιέχει δεκάδες εὐχῶν ὑπὲρ τῆς βοηθείας τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπο γιὰ τὴν εὐδόωση ὅλων τῶν θεμάτων

του, πνευματικῶν, κοινωνικῶν, οικονομικῶν, συζυγικῶν, ψυχικῶν καὶ σωματικῶν. Ἄρα, ὁ πιστὸς ὄχι ἀπλῶς δὲν βλάπτεται μὲ τὸ ν’ ἀσχολεῖται μὲ τὴν ἐφαρμογὴ τοῦ νόμου τοῦ Θεοῦ σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς ἀλλὰ ὑποβοηθεῖται ἀκόμη περισσότερο, γιὰτὶ ὅλοι οἱ τομεῖς τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς εἶναι ἀλληλένδετοι.

Ὅποιος π.χ. ζῇ πνευματικὴ μυστηριακὴ ζωὴ, εἰρηνεύει, καλοσυνεύει καὶ ἀναζωογονεῖται, ἐνισχυόμενος

ἔτσι νὰ μεταφέρῃ αὐτὴν τὴν γαλήνῃ καὶ τὴν ζωντάνια στὴν οἰκογένειά του, στὴν δουλειά του καὶ σ’ ὅλους τοὺς ἄλλους τομεῖς τῆς κοινωνικῆς ζωῆς. Ἀλλὰ καὶ ὅποιος ἀσχολεῖται μὲ κοινωνικὰ θέματα καὶ ἀγωνίζεται γιὰ τὸ κοινὸ καλὸ, ἀντιλαμβάνεται ὅτι μόνος του δὲν μπορεῖ νὰ κατορθώσῃ πολλὰ πράγματα καὶ αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκη γιὰ συνεργασία μὲ τοὺς ἄλλους ἀδελφούς καὶ γιὰ θεῖα ἐνίσχυση, ὀδηγούμενος στὴν ἐκκλησιαστικὴ ζωὴ καὶ δράση, σύμφωνα μὲ τὸ παράδειγμα τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τῆς Κλίμακος γιὰ τὸν ἐξωστρεφεῖ καὶ τὸν ἐσωστρεφεῖ. Ἐννοεῖται ὅτι ἀσχολούμενος ὁ πιστὸς μὲ ὅλα αὐτὰ θὰ πρέπει κάθε φορὰ νὰ τὰ ἱεραρχῇ καὶ νὰ μὴ βάζῃ ποτὲ τὰ γήινα πάνω ἀπὸ τὰ οὐράνια ἀλλὰ οὔτε καὶ νὰ ἀδιαφορῇ γιὰ τὰ βιοτικά, γιὰτὶ, ὅπως λέει ὁ μέγας ἀσκητὴς Ἅγιος Δωρόθεος, «δὲν εἴμαστε σωματοκτόνοι ἀλλὰ παθοκτόνοι».

Ποιὸς λοιπὸν ἰνδοῦιστὴς ἢ βουδιστὴς, εὐσεβιστὴς ἢ μονοφυσίτης (ἀνατολίτης ἢ δυτικός) τολμᾷ νὰ κηρύξῃ ἀντίθετες δοξασίες πρὸς τὸ Εὐαγγέλιον καὶ τοὺς Πατέρες καὶ νὰ φέρνῃ σύγχυση καὶ διχογνωμίες ἀνάμεσά μας; Δὲν μᾶς φτάνουν τὰ πάθη μας καὶ οἱ τόσες ἐκμεταλλευστικὲς δυνάμεις καὶ τὰ ἀντίχριστα κυκλώματα, εἶναι ἀνάγκη νὰ ἔχομε καὶ μεταξύ μας διχογνωμίες καὶ διενέξεις, οἱ ὁποῖες, ὅπως ἔχει πολλάκις τονιστῇ, εἶναι αἰτίες γιὰ τὴν μὴ συνεργασία τῶν πιστῶν σὲ κοινούς ἀγῶνες γιὰ τὴν κοινὴ σωτηρία; Εἶναι καιρὸς, λοιπὸν, ἀγαπητοί μας ἀναγνώστες, νὰ ἀγωνιζόμαστε, ὥστε νὰ εἴμαστε παντοῦ καὶ πάντα καὶ σὲ ὅλα ὀρθόδοξοι καὶ ὄχι μόνον στὴν ταυτότητα, γιὰτὶ ἀλλοιῶς καὶ τὸν σκοπὸ μας χάνομε καὶ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους μὲ τὴν ἀσυνέπειά μας σκανδαλίζομε.

Ὁ δὲ Θεὸς τῆς ἀγάπης ἅς μᾶς βοηθήσῃ ν’ ἀποκτοῦμε συνεχῶς ἀγάπῃ μὲ ὅλη μας τὴν ψυχὴ, τὴν καρδιά, τὴν διάνοια καὶ τὴν ἰσχύ μας στὸ Θεὸ καὶ στοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, γιὰτὶ ἔτσι καὶ μόνον ἔτσι καὶ πνευματικὴ προκοπὴ θὰ ἔχομε καὶ προσωπικὴ πνευματικὴ πρόοδο καὶ οἰκογενειακὴ γαλήνῃ καὶ κοινωνικὴ δικαιοσύνη, εἰρήνῃ καὶ συνοχῇ καὶ οικονομικὴ πρόοδο καὶ εὐημερία καὶ πρὸ παντός ἐλπίδα σωτηρίας.

Β. Τ.

Δραστηριότητες τῶν Ἐπάλξεων

Κοπὴ Βασιλόπιττας

Τὴν Κυριακὴ 20 Ἰανουαρίου καὶ ὥρα 6:00 μ.μ. στὴν κέντρικὴ αἴθουσα τῶν «Ἐπάλξεων» πραγματοποιήθηκε ἡ Κοπὴ τῆς πατροπαράδοτης Βασιλόπιττας. Τὴν εὐλογία τῆς πίττας ἔκανε ὁ π. Θεόκλητος Μαλεβίτης, ἐφημέριος στὸ Νοσοκομεῖο «Ἀνδρέας Συγγρός», ὁ ὁποῖος σὲ σχετικὴ ὁμιλία ἀνέπτυξε τὴν σπουδαιότητα τοῦ κοινωνικοῦ ἔργου τῆς Ὁρθοδοξίας. Στὸ ἴδιο πνεῦμα συνέχισε καὶ ὁ πρόεδρος τῶν



Ἐπάλξεων κ. Β. Τσούπρας, θεολόγος-κοινωνιολόγος, ὁ ὁποῖος ἀναφέρθηκε στὴν κοινωνικὴ προσφορὰ παλαιότερα καὶ τόνισε τὴν ἀνάγκη γιὰ μεγαλύτερη συνεργασία καὶ ὁργάνωση μεταξύ τῶν ὀρθοδόξων στὴν Ἑλλάδα σήμερα γιὰ τὴν στήριξη τῆς πατρίδος μας καὶ γιὰ τὴν ἀποτίναξη τῶν πάσης φύσεως ζυγῶν. Παρέμβαση ἔκανε ὁ κ. Ν. Καραβαζάκης, οἰκονομολόγος ἐκ μέρους τῆς ΔΗΠΕΝ (Δημοκρατικὴ Περιφερειακὴ Ἐνωση), ὁ ὁποῖος ἐπεσήμανε τὴν καίρια σημασία τῆς κοινωνικότητας γιὰ τὴν οἰκονομικὴ ἀνάπτυξη.

Ἐπίσης, τὴν Τρίτη 15 Ἰανουαρίου τὸ βράδυ οἱ Ἐπάλξεις Αἰγάλεω ἔκοψαν τὴν Βασιλόπιττα γιὰ τὸ καλὸ τοῦ νέου ἔτους, μὲ ψάλισμο καλάντων, προσφορὰ κερασμά-



των καὶ μὲ ὁμιλίες τῆς ὑπευθύνου τῶν Ἐπάλξεων Αἰγάλεω κ. Μ. Κόκκορη, ἱατροῦ-θεολόγου, καὶ τοῦ καθηγητοῦ κ. Β. Τσούπρα.

Ἐνδιαφέρουσες ὁμιλίες

Τὸ Σάββατο 12 Ἰανουαρίου καὶ ὥρα 7:00 μ.μ. στὴν κεντρικὴ αἴθουσα τῶν Ἐπάλξεων, Ζήνωνος 3, στὴν Ὁμόνοια μίλησε ἡ ἐκπαιδευτικὸς-ψυχολόγος κ. Ασημίνα Τσάμου, μὲ θέμα: «Ὁ Ἅγιος Θεοδόσιος καὶ ἡ κοινοβιακὴ ζωή». Ἡ κ. Τσάμου ἀναφέρθηκε στὶς μορφὲς τοῦ μοναχισμοῦ, τὴν ἀναχωρητικὴ καὶ τὴν κοινοβιακὴ, καθιστώντας σαφὴ τὴν ἱστορικὴ συγκυρία ποὺ ἀνέδειξε τὴν κάθε μιὰ ἀπὸ τὶς μορφὲς αὐτὲς ἀλλὰ καὶ τὶς ἰδιαιτερότητές τῆς.

Στὴν συνέχεια στάθηκε στὴν μορφὴ τοῦ Ἁγίου Θεοδοσίου, στὴν σπουδαιότητα τοῦ οἰκογενειακοῦ περιβάλλοντος καὶ τῆς ἀγωγῆς του γιὰ τὴν μετέπειτα ἐξέλιξή του καὶ στὴν κοινωνικὴ του προσφορὰ στὸν μοναχισμό. Τέλος ἡ κ. Τσάμου τόνισε τὴν ἀναγκαιότητα ἀναβίωσης τοῦ κοινοτικοῦ πνεύματος στοὺς δύσκολους καιροὺς μας καὶ τὴν καλλιέργεια τῆς κοινωνικῆς ἀρετῆς τῆς ἀλληλεγγύης ὡς τὴν μοναδικὴ διέξοδο γιὰ τὴν σύγχρονη μάστιγα τοῦ ἀτομικισμοῦ καὶ γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση τῆς πολὺπλευρης κρίσεως. Πρὸς ἐπίρρωση τῶν ἀνωτέρω παρατέθηκε μετὰ τὸ πέρας τῆς ὁμιλίας κοινοβιακὸ γεῦμα ποὺ ἐτοιμάστηκε μὲ τὴν κοινὴ μέριμνα ὅλων καὶ ἀκολούθησε μουσικὸ πρόγραμμα γιὰ τὸ ζωντάνεμα τῶν ὀρθοδόξων ἀνθρωποποιητικῶν παραδόσεων καὶ μάλιστα μέσα στὶς πόλεις.

Τὸ Σάββατο 26 Ἰανουαρίου καὶ ὥρα 7:00 μ.μ. στὴν ἴδια αἴθουσα πραγματοποιήθηκε ὁμιλία ἀπὸ τὴν φιλόλογο-θεολόγο κ. Σοφία Μπεκρῆ, μὲ θέμα: «Ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος καὶ τὸ κοινωνικὸ πρόβλημα», περίληψη τῆς ὁποίας δημοσιεύεται σὲ ἄλλη στήλῃ.

Τὸ Σάββατο 2 Φεβρουαρίου πραγματοποιήθηκε ὁμιλία ἀπὸ τὸν κ. Βασίλειον Τσούπρα μὲ θέμα: «Οἱ Τρεῖς Ἱεράρχες καὶ ἡ σχέση Ἐκκλησίας-Πολιτείας».

Δήμητρα Μποζᾶ-Μπαμπίλη, ὑπεύθυνη χορωδίας τῶν Ἐπάλξεων

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ

Ἡ Ὁμάδα Φοιτητριῶν καὶ Ἐπιστημόνων τοῦ Ἱ. Ν. Κοιμήσεως Θεοτόκου Χρυσοσηλαιοτίσεως διοργανώνει Ἑορταστικὴν Ἐκδήλωσιν τὴν 17ην Φεβρουαρίου 2013 καὶ ὥρα 6.00-8.00μ.μ. μὲ θέμα «Ἡ ἙΛΛΑΣ ΥΠΟ ΚΑΤΑΛΗΨΙΝ».

Ἀρωγὲς γιὰ τὶς Ἐπάλξεις					
Μπεκρῆς Γεώργιος	30€	Σύλλογος «Μέγας Βασίλειος»	20€	Γκολφινόπουλου Παρασκευὴ	10€
Καντιάνη Βασιλικὴ	200€	Παπαρηγορίου Στυλιανὸς	20€	Μπουρδουκλή Μαρία	20€
Ρεβελάκης Νικόλαος	10€	Στέλιος Δαδῆς	10€	Φραγκίσκος Μωραΐτης	10€
Βασιλακάκης Μαρίνος	10€	π. Δαμιανὸς Σταυρίδης	20€	Μεϊντάνη Βασιλικὴ	10€
Μπακέας Ἀλέξης	10€	Κωνσταντινίδου Εὐσταθία	20€	Φυρογένης Γεώργιος	50€
Ἀραβανῆς Γιάννης	20€	Ἰωάννης & Ἰωάννα Καρατζόγλου	40€	π. Θεόκλητος Μαλεβίτης	50€
Ἱερὰ Μητρόπολις Δράμας	50€	Ἱ.Μ. Ταξιαρχῶν Αἰγίου	20€	Ναπολέων Χαλκούτσης	50€
Τζιτζιλάκης Ἐμμανουήλ	10€	Ἱ.Μ. Καρακάλου	15€	Ζαρκαδοῦλα Ἑλένη	20€
Ἱ. Μητρόπολις Μάνης	20€	Ἱ.Μητρ. Λαρίσης & Τυρνάβου	30€	Ἀργυρόπουλος Κων/νος	15€
Στέλιος Ντάντης	15€	π. Γρηγόριος Ρεμοῦνδος	20€	Σακκὴ Μαρία	15€
Ἀγγελικὴ Κωνσταντάρα	20€	Σπουρνιάς Σεραφεῖμ	10€	Γκούμα Καίτη	15€
Μητροπολίτης Αἰώμης Πέτρος	100€	Νίνα Μαρκουλάκη	15€	Μιχαλάκου Εἰρήνη	10€
Χαλβατζὴ Κυπαρισσία	20€	Φλῶρος Ἐλευθέριος	50€	Εὐστάθιος Κουρῆς	10€
Μενούνος Γιώργος	30€	Μοναχὸς Απόστολος	10€	Ραντοπούλου Σιμώνη	10€
Εὐστράτιος Δεϊλάκης	20€	Ἀθανασιάδης Νώντας	30€	Μαυροφόρου Σοφία	30€
Χατζηδάκη Ἑλένη	30€	Οἰκονόμου Δήμητρα	20€	Μ. Μ.	30€
Βαλμᾶς Σταμάτιος	25€	Σελεμὴ Μαρία	20€	Αὐγερίου Κων/νος	20€

Εὐχαριστοῦμε τοὺς ὡς ἄνω συνδρομητὲς καὶ παρακαλοῦμε καὶ τοὺς λοιποὺς νὰ συμβάλουν μὲ κάθε δυνατό τρόπο, γιὰτὶ τὸ ἔργο ἀπαιτεῖ ἀγῶνες καὶ θυσίες.